

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 stycznia 2021 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **U.K. – B.**,

w stosunku do której umorzono postępowanie w sprawie o czyn z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę U.K. – B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt V Kz (...),

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 23 września 2020 r, sygn. akt VI K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć U.K. – B. kosztami

sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 23 września 2020 r. (sygn. akt VI K (...)) na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. umorzono postępowanie w sprawie przeciwko U. K.-B. oskarżonej o czyn z art. 212 § 1 k.k. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 września 2021 r. (sygn. akt V Kz (...)) utrzymano powyższe postanowienie w mocy.

Od prawomocnego postanowienia kasację wniósł obrońca U.K. – B., zarzucając:

„I. rażące i mające istotny wpływ na treść postanowień Sądów I i II instancji naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.: art. 17§ 1 pkt.2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k., art. 92 k.p.k. oraz treścią art. 6 k.p.k. - polegające na wydaniu treści postanowienia o umorzeniu postępowania z powodu niepoczytalności Oskarżonej w sytuacji gdy de facto odstąpiono od zbadania czy Oskarżona jest sprawczynią stawianego jej w akcie oskarżenia czynu, ponadto bez przeprowadzenia dowodów i ujawnienia dowodów zgłaszanych przez obronę w toku postępowania, przez co pozbawiono Oskarżoną prawa do rzetelnego procesu oraz naruszono jej podstawowe prawo do obrony uniemożliwiając jej wypowiedzenie się w zakresie stawianego jej zarzutu w sytuacji, gdy nie tylko nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa ale sama kierowała zawiadomienia przeciwko osobie występującej w niniejszej sprawie w charakterze oskarżyciela.

1. niespełnienie przez skarżone postanowienie Sądu II - instancji w warunku z art. 340 § 1 k.p.k. - poprzez pominięcie w uzasadnieniu zdaniem obrony oprócz przyczyn umorzenia również określenia samego czynu zarzuconego oskarżonej jak i jego kwalifikacji prawnej;
2. brak obiektywizmu z art. 7 k.p.k. - polegający na dowolnej ocenie materiału dowodowego - poprzez uznanie opinii złożonych przez biegłych w sprawie za wystarczających.”

Obrońca wniósł o uchylenie przedmiotowych postanowień Sądów i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasację wnosi się od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego sprawę. To rozważania Sądu II instancji są przedmiotem oceny Sądu Najwyższego. W przypadku, gdy ten pierwszy utrzymuje w mocy orzeczenie Sądu meriti, nie czyniąc samodzielnie żadnych ustaleń faktycznych ani zmian w zakresie kwalifikacji prawnej czynu lub procesowych

podstaw rozstrzygnięcia, jedyną możliwością skutecznego zakwestionowania tego orzeczenia jest podważenie rzetelności kontroli odwoławczej.

W niniejszej sprawie obrońca zarzuca naruszenie prawa materialnego (art. 212 k.k. oraz art. 31 § 1 k.k.) oraz prawa procesowego, m.in. art. 7 k.p.k. Jednak jak wynika wprost z lektury samych zarzutów oraz ich uzasadnienia - kasacja jest skierowana de facto przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, którego rozstrzygnięcie kwestionuje skarżący. Sąd odwoławczy utrzymał w mocy postanowienie Sądu I instancji. Wobec tego nie stosował on na tym etapie ani prawa materialnego, ani tym bardziej na podstawie art. 7 k.p.k. nie czynił własnych ustaleń faktycznych w sprawie.

Wobec tego kasacja nie spełnia minimalnych wymogów stawianych temu środkowi odwoławczemu, tj. nie zawiera zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu Sądu odwoławczego. Należało zatem orzec jak w sentencji.